

הייתי בערך בת שנתיים כשהגענו לישראל, סביב 2006. אמא שלי הייתה פצועה וכמה ישראלים עזרו לנו כשחצינו את הגבול.

אני זוכרת את אילת, ירושלים, ים המלח. היינו בירושלים בכריסמס ובים המלח היינו בטיול של הכיתה. גרתי באילת. הייתי בבית ספר נוף אילות כיתה א'-ג'. זה לא היה בית ספר מעורב, רוב הילדים היו מדרום סודן. דיברנו עברית וערבית. אני עדיין זוכרת קצת עברית. ירושלים היה המקום האהוב עליי, כי זה סימל את כריסמס בשבילי, את החופש, את חברים שלי. אני מתגעגעת לבית הספר, לחברים שלי שעדיין שם - פוטישן, שובק, ניגר.

היום האחרון שלי היה מלא בבכי, הרבה חיבוקים לחברים שלי שאני עוזבת. ההורים שלי אמרו לי שהנשיא רוצה אותנו בחזרה בבית ושנחננו צריכים לחזור לבית שלנו. הייתי עצובה.

היום הראשון שלי בדרום סודן היה מלא שמש, והלכנו לבית של דודה שלי. זה היה בית קטן בג'ובה, בנוי מבוק, והייתי צריכה לשתות את המים ממיכל המים שלה, כי אין שם ברז. הפכתי חולה מהר מאוד. אבא שלי טס לפנינו כדי למצוא בית בשבילנו בג'ובה - זה היה חדר קטן בלי חשמל, היה מאוד חם בפנים, לא היו רצפות. הייתי בת 9. הייתי בבית ספר שנה ואז עברתי לאוגנדה, בזכות ביקם. זה היה בזמן המלחמה, אני לא זוכרת שראיתי מראות קשים אבל שמעתי הרבה יריות. אמא שלי סידרה אוטו ובאנו לאוגנדה עם אמא שלי, ואבא שלי נשאר בדרום סודן. אמא שלי עד היום באה והולכת, מגיעה לבקר אותנו בזמני חופשות. אנחנו מתעוררים לבית ספר כאן בשלוש לפנות בוקר, יש לנו שיעורי לילה, זה מאוד קשה כאן. לפעמים אני נהנית פה בבית ספר כשאני וחברות שלי משחקות. אני לא כל כך אוהבת לגור באוגנדה, לא תמיד כל כך נעימים אלינו כאן. קוראים לנו בשמות, לא כל כך מתחברים אלינו. רוב החברים שלי מדרום סודן.

בעוד עשר שנים אני חושבת שתמצאי אותי לומדת מדעים - ביולוגיה פיזיקה. הייתי רוצה לעשות את זה בצרפת, כי שמעתי שנורא קל להצליח אחרי זה. החלום שלי - להפוך למדענית מצליחה.

פליט זה מישהו שבורח מהמולדת שלו בגלל מלחמה. אף פעם לא הרגשתי כמו פליטה - לא בישראל ולא באוגנדה. היה לי את אמא שלי שגרמה לי לא לפחד, שהכל יהיה בסדר ושהיא איתי.